ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο πενταμελές τμήμα) της 17ης Φεβρουαρίου 1998 *

Στην υπόθεση Τ-107/96,

Pantochim SA, εταιρία βελγικού δικαίου, με έδρα το Feluy (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τον Jacques Bourgeois, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Marc Loesch, 11, rue Goethe,

προσφεύγουσα-ενάγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τον Gérard Rozet, νομικό σύμβουλο, επικουρούμενο από τον Hervé Lehman, δικηγόρο Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής-εναγομένης,

υποστηριζομένης από τη

Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπουμένη, αρχικά, από την Catherine de Salins, υποδιευθύντρια στη διεύθυνση νομικών υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών, και τον Frédéric Pascal, chargé de mission στην ίδια διεύθυνση, και, στη συνέχεια, από την Kareen Rispal-Bellanger, υποδιευθύντρια στην ίδια διεύθυνση, και τον Frédéric Pascal, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Γαλλίας, 8 B, boulevard Joseph II,

παρεμβαίνουσα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχει ως αντικείμενο, αφενός, αίτημα διαπιστώσεως παραλείψεως της Επιτροπής, καθόσον αυτή παρανόμως παράλειψε να αποφασίσει, σύμφωνα με το άρθρο 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης, ότι η Γαλλία όφειλε να τροποποιήσει τη διαδικασία καταβολής της ενισχύσεως που χορηγούσε για βιοκαύσιμα και, αφετέρου, αίτημα αποζημιώσεως για τη ζημία που υπέστη η προσφεύγουσα από την εν λόγω παράλειψη,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, C. P. Briët, P. Lindh, A. Potocki και J. D. Cooke, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 7ης Οκτωβρίου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το ιστορικό της διαφοράς

1 Η εταιρία Pantochim SA, προσφεύγουσα-ενάγουσα (στο εξής: προσφεύγουσα), με έδρα το Feluy (Βέλγιο), είναι θυγατρική της εταιρίας Società italiana serie acetica sintetica SpA (στο εξής: SISAS), η οποία εδρεύει στο Μιλάνο (Ιταλία).

Η Pantochim έχει στο Feluy μια μονάδα παραγωγής πετρελαίου ντήζελ φυτικής προελεύσεως, το οποίο ονομάζεται «Sisoil E». Το Sisoil E είναι μεθυλικός εστέρας φυτικών ελαίων, ο οποίος μπορεί να χρησιμοποιείται αυτούσιος ή σε μίγμα με τα κλασικά πετρέλαια ντήζελ για την ενανθράκωση και την οικιακή θέρμανση.

2 Το άρθρο 32 του γαλλικού νόμου του προϋπολογισμού του 1992 (νόμος 91-1322 της 30ής Δεκεμβρίου 1991, ο οποίος δημοσιεύθηκε στο *Journal officiel de la République française* της 31ης Δεκεμβρίου 1991, σ. 17229), απήλλαξε, έως τις 31 Δεκεμβρίου 1996, από τον εσωτερικό φόρο καταναλώσεως τους εστέρες ραφινελαίου και ηλιανθελαίου καθώς και την αιθυλική αλκοόλη που παράγεται από τα σιτηρά, τον ηλίανθο, τα γεώμηλα ή τεύτλα και ενσωματώνεται στα καύσιμα σούπερ και στις βενζίνες και τα παράγωγα της εν λόγω αλκοόλης (στο εξής: βιοκαύσιμα). Η υπουργική απόφαση της 27ης Μαρτίου 1992, περί εφαρμογής του άρθρου 32, θέσπισε τα κριτήρια που πρέπει να πληρούνται για την υπαγωγή στην απαλλαγή αυτή. Ειδικότερα, όριζε ότι τα εν λόγω προϊόντα πρέπει να χρησιμοποιούνται στο πλαίσιο πειραματικού σχεδίου και να παράγονται σε μονάδες θεωρούμενες ως «μονάδες-πιλότοι».

3 Το άρθρο 30 του γαλλικού διορθωτικού νόμου του προϋπολογισμού για το έτος 1993 (που δημοσιεύθηκε στην *Journal officiel de la République française* της 31ης Δεκεμβρίου 1993, σ. 18526) επέβαλε, επιπλέον, τον όρο τα προϊόντα που αποτελούν το αντικείμενο της απαλλαγής να προκύπτουν από γεωργικές πρώτες ύλες «που παράγονται σε αγροτεμάχια που βρίσκονται "σε καθεστώς προσωρινής παύσης της καλλιέργειας μη βρωσίμων ειδών" υπό την έννοια του κανονισμού (ΕΟΚ) 334/93 της Επιτροπής, της 15ης Φεβρουαρίου 1993».

4 Ελλείψει φορολογικής απαλλαγής, όπως της ανωτέρω περιγραφείσας, η παραγωγή βιοκαυσίμων δεν θα παρουσίαζε κανένα οικονομικό ενδιαφέρον λόγω του σημαντικού κόστους παραγωγής.

5 Η SISAS εκδήλωσε, ήδη από τον Νοέμβριο του 1992, προς τις γαλλικές διοικητικές αρχές το ενδιαφέρον της να λάβει έγκριση για το εργοστάσιό της

στο Feluy ως «μονάδα-πιλότος» για την παραγωγή βιοκαυσίμων και ζήτησε επισήμως να της χορηγηθεί η εν λόγω έγκριση τον Μάρτιο του 1993. Είναι εντούτοις σαφές ότι, μέχρι σήμερα, η γαλλική διοίκηση δεν της έχει χορηγήσει τη σχετική έγκριση. Έτσι, με έγγραφο της 14ης Ιουνίου 1996, το οποίο απηύθυνε στον δικηγόρο της Pantochim, ο Γάλλος Υπουργός Γεωργίας, Αλιείας και Τροφίμων του επισήμανε ότι, σύμφωνα με επιτόπια έρευνα, το εργοστάσιο του Feluy είχε ικανότητα παραγωγής υπερβαίνουσα την ποσότητα για την οποία ζητήθηκε η έγκριση. Δεδομένου όμως ότι η οδηγία 92/81/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Οκτωβρίου 1992, για την εναρμόνιση των διαρθρώσεων των ειδικών φόρων κατανάλωσης που επιβάλλονται στα πετρελαιοειδή (ΕΕ L 316, σ. 12), δεν επιτρέπει στα κράτη μέλη να εφαρμόζουν πλήρεις ή μερικές απαλλαγές ή μειώσεις του συντελεστή του φόρου καταναλώσεως παρά μόνον εντός του αποκλειστικού πλαισίου των «σχεδίων-πιλότων» που καθορίζονται από την παραγωγική ικανότητα των εγκαταστάσεων, δεν μπορούσε για το επίδικο εργοστάσιο να χορηγηθεί καμία έγκριση προκειμένου να θεωρηθεί ως μονάδα-πιλότος. Επιπλέον, ο υπουργός δήλωσε ότι, δεδομένου ότι εκκρεμούσε ενώπιον της Επιτροπής διαδικασία ελέγχου του συμβατού της γαλλικής νομοθεσίας με το κοινοτικό δίκαιο (βλ. κατωτέρω), οι γαλλικές αρχές αδυνατούσαν να χορηγήσουν οποιαδήποτε νέα έγκριση.

6 Στις 7 Δεκεμβρίου 1994, η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης σχετικά με τη γαλλική νομοθεσία περί απαλλαγής των βιοκαυσίμων από τον εσωτερικό φόρο καταναλώσεως και πληροφόρησε σχετικά τις γαλλικές αρχές με έγγραφο της 12ης Δεκεμβρίου 1994. Μια ανακοίνωση «δυνάμει του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης (...) σχετικά με τις ενισχύσεις που αποφάσισε να χορηγήσει η Γαλλία στον τομέα των βιοκαυσίμων» δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* της 9ης Ιουνίου 1995 (ΕΕ C 143, σ. 8).

7 Στο πλαίσιο αυτής της διοικητικής διαδικασίας, η SISAS υπέβαλε τις παρατηρήσεις της στις 29 Ιουνίου 1995. Επιπλέον, ζήτησε από την Επιτροπή, *πρώτον*, «να αναγνωρίσει ότι, λόγω των κανόνων αυτών που αντιβαίνουν στο άρθρο 95 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, η ενίσχυση που χορηγεί η Γαλλία στην παραγωγή ντήζελ βιολογικής προελεύσεως δεν συμβιβάζεται με την κοινή αγορά υπό την έννοια του άρθρου 92 της εν λόγω Συνθήκης», *δεύτερον*, «να κρίνει ότι η Γαλλία οφείλει να τροποποιήσει

αυτή την ενίσχυση ούτως ώστε να υπαχθεί στο ίδιο ευνοϊκό καθεστώς το ντήζελ βιολογικής προελεύσεως το οποίο παράγεται σε άλλα κράτη μέλη και παραδίδεται εντός της Γαλλίας» και, *τρίτον*, «να λάβει τα επιβαλλόμενα προσωρινά μέτρα, ζητώντας από τη Γαλλία να χορηγήσει, το συντομότερο δυνατόν, έγκριση "μονάδας-πιλότου" στο εργοστάσιο της SISAS στο Feluy προσωρινά και για ετήσια ποσότητα 20 000 τόνων για το 1995».

8 Δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν έλαβε θέση επί του φακέλου αυτού, η SISAS της απηύθυνε, στις 29 Μαρτίου 1996, έγγραφο, ζητώντας της να λάβει θέση εντός προθεσμίας δύο μηνών, σύμφωνα με το άρθρο 175 της Συνθήκης, στο οποίο έγγραφο επαναλάμβανε τα αιτήματα που περιέχονταν στο έγγραφό της της 29ης Ιουνίου 1995. Προσέθεσε, επιπλέον, ότι ζητούσε τα ανωτέρω με την επιφύλαξη «του δικαιώματος της θυγατρικής της εταιρίας Pantochim SA να ζητήσει από το γαλλικό Δημόσιο καθώς και από την Ευρωπαϊκή Κοινότητα την αποκατάσταση της σημαντικής οικονομικής ζημίας την οποία υπέστη η Pantochim λόγω του παράνομου αποκλεισμού της από τη γαλλική αγορά ντήζελ βιολογικής προελεύσεως για το οποίο ισχύει φορολογική απαλλαγή από το 1993».

9 Η Επιτροπή, με έγγραφο που απηύθυνε στον δικηγόρο της SISAS στις 24 Μαΐου 1996, γνωστοποίησε ότι το εν λόγω έγγραφο της 29ης Μαρτίου 1996 είχε πρωτοκολληθεί ως καταγγελία σκοπούσα στην κίνηση της διαδικασίας λόγω παραβάσεως δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΚ.

10 Η Επιτροπή εξέδωσε, στις 18 Δεκεμβρίου 1996, την απόφαση 97/542/ΕΚ, σχετικά με τις φορολογικές απαλλαγές για τα βιοκαύσιμα στη Γαλλία (ΕΕ L 222, σ. 26, στο εξής: απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 1996), η οποία κοινοποιήθηκε στις γαλλικές αρχές στις 29 Ιανουαρίου 1997 και ορίζει τα εξής: «Οι ενισχύσεις που χορηγήθηκαν στη Γαλλία με τη μορφή φορολογικής απαλλαγής υπέρ των βιοκαυσίμων γεωργικής προέλευσης (...) είναι παράνομες, δεδομένου ότι χορηγήθηκαν κατά παράβαση των διαδικαστικών κανόνων του άρθρου 93, παράγραφος 3, της Συνθήκης. Οι ενισχύσεις αυτές δεν συμβιβάζονται με την κοινή αγορά κατά την έννοια του άρθρου 92 της Συνθήκης. Η Γαλλία υποχρεούται να καταργήσει τις ενισχύσεις που αναφέρονται στο άρθρο 2 εντός δύο μηνών από την κοινοποίηση της παρούσας απόφασης.»

11 Η Επιτροπή διευκρίνισε άλλωστε, στο κύριο μέρος της αποφάσεως, τα εξής:

«Ο αποκλεισμός ορισμένων βασικών προϊόντων από το δικαίωμα απαλλαγής του εν λόγω φόρου επιτρέπει να επιβεβαιωθεί ότι το μέτρο αποτελεί ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 92, παράγραφος 1, της Συνθήκης, λόγω του γεγονότος ότι στρεβλώνει τον ανταγωνισμό ευνοώντας ορισμένα γεωργικά προϊόντα και μπορεί, για τους ίδιους λόγους, να επηρεάσει τις συναλλαγές μεταξύ των κρατών μελών. (...) Καμία εξήγηση δεν δόθηκε που να μπορεί να δικαιολογήσει την ανάγκη περιορισμού του μέτρου στα γεωργικά προϊόντα που καλλιεργούνται σε εδάφη που έχουν τεθεί σε προσωρινή παύση της καλλιέργειας.» (Τμήμα IV, σημείο 5.)

«Λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η φορολογική απαλλαγή έχει ως στόχο μόνο τα βιοκαύσιμα που παρασκευάζονται από ορισμένα βασικά προϊόντα, η Επιτροπή εκτίμησε ότι το καθεστώς συνιστά διάκριση έναντι των άλλων βιοκαυσίμων που μπορούν να παρασκευαστούν από άλλα βασικά προϊόντα (άλλου είδους και άλλης προέλευσης από εκείνη των εδαφών που έχουν τεθεί σε προσωρινή παύση καλλιέργειας). Τα άλλα αυτά βιοκαύσιμα υπόκεινται στη Γαλλία σε κανονικό φόρο κατανάλωσης. Το μέτρο ενίσχυσης με τη μορφή απαλλαγής συνιστά κατά συνέπεια παράβαση των διατάξεων του άρθρου 95 της Συνθήκης λόγω του γεγονότος ότι αφορά μόνο τα βιοκαύσιμα που παρασκευάζονται από ένα περιορισμένο αριθμό βασικών προϊόντων (...) και ότι τα βιοκαύσιμα που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη και παρασκευάζονται από άλλα βασικά προϊόντα φορολογούνται βαρύτερα.» (Τμήμα V, σημείο 4.)

«(...) Οποιαδήποτε κρατική παρέμβαση στον τομέα που καλύπτεται από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1765/92 θα ισοδυναμούσε με παρέμβαση του κράτους στο πλήρες και εξαντλητικό σύστημα των κοινών οργανώσεων αγοράς.

Η απαλλαγή, που περιορίζεται σε ορισμένες περιπτώσεις, από το 1994, για τα προϊόντα που καλλιεργούνται σε εδάφη που έχουν τεθεί σε προσωρινή παύση της καλλιέργειας συνιστά συνεπώς παράβαση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1765/92.» (Τμήμα VI, σημείο 2.)

«Επομένως, οι έμμεσες ενισχύσεις στα βασικά προϊόντα συνιστούν παραβάσεις όσον αφορά τις κοινές οργανώσεις αγοράς του κανονισμού (ΕΟΚ)

1765/92 και του άρθρου 95 της Συνθήκης (...), και άρα δεν μπορούν να δικαιούνται καμμιάς από τις παρεκκλίσεις που προβλέπονται στο άρθρο 92, παράγραφος 3, της Συνθήκης (...).» (Τμήμα VI, σημείο 4.)

«(...) Πρέπει συνεπώς να ληφθεί υπόψη ότι, από απόψεως οικονομίας του συστήματος, η ουσιαστική επίπτωση της ενίσχυσης μεταφέρθηκε μέσω των βιομηχάνων, οι οποίοι ήσαν από τεχνική άποψη οι άμεσοι αποδέκτες, στους παραγωγούς των πρώτων υλών ως έμμεσους δικαιούχους.

(...)

Λαμβανομένου υπόψη του παροδικού χαρακτήρα του πλεονεκτήματος που χορηγήθηκε στους βιομηχάνους βιοκαυσίμων και της ειδικής φύσεως της παραβάσεως στο επίπεδο των γεωργών, οι οποίοι ήσαν οι τελικοί δικαιούχοι των χορηγηθέντων πλεονεκτημάτων, η ανάκτηση των ποσών που χορηγήθηκαν θα επέφερε σκληρό πλήγμα σε ένα μέτρο που είναι ουσιαστικά σύμφωνο με την πολιτική της Κοινότητας και του οποίου ο παράνομος χαρακτήρας θα παρέμενε στην ουσία, εκτός από τη διαδικαστική άποψη, σε μια υπερβολικά περιοριστική προσέγγιση όσον αφορά τους έμμεσους δικαιούχους της ενίσχυσης.» (Τμήμα VII, σημείο 3.)

12 Κατά συνέπεια, δεν επιβλήθηκε στη Γαλλική Δημοκρατία καμιά υποχρέωση αναζητήσεως της ενισχύσεως.

Διαδικασία

13 Σ' αυτήν ακριβώς την αλληλουχία, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 12 Ιουλίου 1996, η Pantochim άσκησε την παρούσα προσφυγή.

14 Με χωριστό δικόγραφο, το οποίο κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 19 Ιουλίου 1996, η προσφεύγουσα υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 186 της Συνθήκης, αίτηση λήψεως προσωρινού μέτρου, με την οποία ζήτησε «να υποχρεωθεί η Επιτροπή να επιβάλει, στο πλαίσιο της διαδικασίας που έχει κινηθεί κατά το άρθρο 93, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, στη Γαλλία να [της] χορηγήσει, προσωρινώς, (...) τη ζητούμενη ποσόστωση ντήζελ βιολογικής προελεύσεως η οποία μπορεί να τύχει της απαλλαγής από τον ισχύοντα φόρο καταναλώσεως».

15 Με διάταξη της 21ης Οκτωβρίου 1996, T-107/96 R, Pantochim κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. II-1361), ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου απέρριψε την αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων που υπέβαλε η Pantochim και επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα.

16 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 18 Νοεμβρίου 1996, η Γαλλική Δημοκρατία άσκησε παρέμβαση στην παρούσα υπόθεση υπέρ της καθής. Με διάταξη της 9ης Ιανουαρίου 1997, ο πρόεδρος του τρίτου πενταμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου επέτρεψε την παρέμβαση της Γαλλικής Δημοκρατίας στην παρούσα υπόθεση.

17 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία ζητώντας, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 65 του Κανονισμού Διαδικασίας, την προσκόμιση ορισμένων εγγράφων. Εξάλλου, το Πρωτοδικείο κάλεσε τους διαδίκους να απαντήσουν σε ορισμένες ερωτήσεις εγγράφως καθώς και προφορικώς κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Οι διάδικοι ανταποκρίθηκαν σε ό,τι κλήθηκαν από το Πρωτοδικείο να πράξουν.

18 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 7ης Οκτωβρίου 1997.

Αιτήματα των διαδίκων

19 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να αναγνωρίσει ότι η Επιτροπή παρέλειψε, κατά παράβαση της Συνθήκης, να αποφασίσει, σύμφωνα με το άρθρο 93, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, ότι η Γαλλία όφειλε να τροποποιήσει τη διαδικασία χορηγήσεως της ενισχύσεως στα βιοκαύσιμα καθιστώντας την σύμφωνη προς τους κανόνες της Συνθήκης·

— να αναγνωρίσει την ευθύνη της Κοινότητας για τη ζημία που προέκυψε από την εν λόγω παράλειψη της Επιτροπής και να υποχρεώσει την Επιτροπή να αποκαταστήσει τη ζημία αυτή που εκτιμάται, προσωρινώς, στα 50 508 729 γαλλικά φράγκα (FF)·

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

20 Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να αναγνωρίσει ότι η προσφυγή κατά παραλείψεως κατέστη άνευ αντικειμένου λόγω της εκδόσεως της αποφάσεως της 18ης Δεκεμβρίου 1996·

— να απορρίψει την αγωγή αποζημιώσεως που άσκησε η Pantochim·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

21 Η Γαλλική Κυβέρνηση ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει ότι η προσφυγή κατά παραλείψεως είναι άνευ αντικειμένου, καθόσον η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 1996.

Επί του αιτήματος διαπιστώσεως της παραλείψεως

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

22 Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι, με έγγραφο της 29ης Μαρτίου 1996, η SISAS κάλεσε, για λογαριασμό της Pantochim, σύμφωνα με το άρθρο 175 της Συνθήκης, την Επιτροπή να λάβει θέση εντός προθεσμίας δύο μηνών και ότι κατά την εκπνοή της προθεσμίας αυτής η Επιτροπή δεν είχε λάβει θέση συναφώς.

23 Η προσφεύγουσα διευκρινίζει ότι προσάπτει στην Επιτροπή το γεγονός ότι παρέλειψε να εκδώσει εντός εύλογης προθεσμίας απόφαση, σύμφωνα με το άρθρο 93, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, επιβάλλουσα στη Γαλλία την υποχρέωση να «τροποποιήσει τη διαδικασία χορηγήσεως της ενισχύσεως στα βιοκαύσιμα καθιστώντας την σύμφωνη προς τους κανόνες της Συνθήκης». Η Επιτροπή όμως δεν μπορούσε παρά να απαγορεύσει τη διαδικασία χορηγήσεως της οικείας ενισχύσεως, στο μέτρο που η εν λόγω διαδικασία συνιστά πρόδηλη παράβαση του άρθρου 95 της Συνθήκης.

24 Η προσφεύγουσα φρονεί, τέλος, ότι, εξαιρουμένων ενδεχομένων άλλων πλημμελειών του οικείου καθεστώτος ενισχύσεων, το αίτημά της να τεθεί τέρμα στην ενέχουσα δυσμενείς διακρίσεις διαδικασία χορηγήσεως ήταν δικαιολογημένο καθόσον ήταν «απολύτως αποσπαστό από το καθεστώς ενισχύσεων». Οχυρωνόμενη πίσω από τις ενδεχόμενες άλλες πλημμέλειες, η Επιτροπή παρέλειψε να «παράσχει τις πρώτες φροντίδες με το πρόσχημα ότι πρέπει κατ' αρχάς να πραγματοποιήσει εμπεριστατωμένη διάγνωση». Ενδεχόμενη απόφαση συνεπαγόμενη την υποχρέωση της Γαλλικής Κυβερνήσεως να καταργήσει τις επίμαχες ενισχύσεις δεν θα παρείχε, άλλωστε, τη δυνατότητα αποκαταστάσεως των φυσιολογικών σχέσεων ανταγωνισμού.

25 Η Επιτροπή, στο υπόμνημα ανταπαντήσεώς της, καθώς και η Γαλλική Κυβέρνηση, στο υπόμνημα παρεμβάσεώς της, ισχυρίζονται ότι, λόγω της εκδόσεως της αποφάσεως της 18ης Δεκεμβρίου 1996, η προσφυγή κατά παραλείψεως κατέστη άνευ αντικειμένου, οπότε παρέλκει η έκδοση αποφάσεως του Πρωτοδικείου.

26 Στην απάντησή της στο έγγραφο του Πρωτοδικείου που την καλούσε να λάβει θέση επί του ισχυρισμού αυτού, η προσφεύγουσα, υπενθυμίζοντας ότι η προσφυγή της κατά παραλείψεως αποσκοπεί στο να «διαπιστωθεί ότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή (...) παρέλειψε να αποφασίσει, κατά παράβαση της Συνθήκης (...), σύμφωνα με το άρθρο 93, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης (...), ότι η Γαλλία [όφειλε] να τροποποιήσει τη διαδικασία χορηγήσεως ενισχύσεως στα βιοκαύσιμα καθιστώντας την σύμφωνη προς τους κανόνες της Συνθήκης», ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι, καίτοι η Επιτροπή επισημαίνει με την απόφασή της ότι το μέτρο ενισχύσεως με τη μορφή απαλλαγής συνιστά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 95 της Συνθήκης, δεν έλαβε την απόφαση, της οποίας η παράλειψη εκδόσεως βάλλεται. Συγκεκριμένα, αντί να επιβάλει στη Γαλλική Δημοκρατία την υποχρέωση να τηρήσει το άρθρο 95 της Συνθήκης κατά τη χορήγηση των ενισχύσεων, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι οι επίμαχες ενισχύσεις πληρούσαν τις προβλεπόμενες στο άρθρο 92, παράγραφος 1, της Συνθήκης προϋποθέσεις χωρίς να μπορούν να τύχουν οιασδήποτε των εξαιρέσεων των παραγράφων 2 και 3 των άρθρων αυτών, και τις κήρυξε, κατά συνέπεια, ασυμβίβαστες προς την κοινή αγορά.

27 Η προσφεύγουσα παρατηρεί επίσης ότι η Γαλλική Δημοκρατία, ενώ διατηρεί το καθεστώς ενισχύσεων που κηρύχθηκε παράνομο από την Επιτροπή, δεν της έχει χορηγήσει ακόμη τις ενισχύσεις αυτές.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

28 Επιβάλλεται, κατ' αρχάς, να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, το προβλεπόμενο από το άρθρο 175 της Συνθήκης ένδικο βοήθημα της προσφυγής θεμελιώνεται στην ιδέα ότι η παράνομη αδράνεια του θεσμικού οργάνου επιτρέπει την προσφυγή στον κοινοτικό δικαστή προκειμένου αυτός να αποφανθεί ότι η παράλειψη ενεργείας είναι αντίθετη προς τη Συνθήκη, κατά το μέτρο που το συγκεκριμένο θεσμικό όργανο δεν επανόρθωσε την εν λόγω παράλειψη. Η διαπίστωση αυτή έχει ως αποτέλεσμα ότι, κατά το άρθρο 176 της Συνθήκης, το καθού θεσμικό όργανο υποχρεούται να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως του κοινοτικού δικαστή, υπό την επιφύλαξη των αγωγών λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης που μπορούν να ασκηθούν βάσει της ίδιας διαπιστώσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Νοεμβρίου 1992, C-15/91 και C-108/91, Buckl κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-6061, σκέψη 14· απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, Τ-28/90, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2285, σκέψη 36).

29 Στην περίπτωση όμως κατά την οποία η πράξη της οποίας η παράλειψη αποτελεί το αντικείμενο της διαφοράς εκδόθηκε μετά την άσκηση της προσφυγής αλλά πριν από την έκδοση της δικαστικής αποφάσεως, η εκ μέρους του Πρωτοδικείου αναγνώριση του παράνομου χαρακτήρα της αρχικής παραλείψεως δεν μπορεί πλέον να επιφέρει τις προβλεπόμενες από το άρθρο 176 συνέπειες (απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1997, T-212/95, Oficemen κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1161, σκέψεις 65 έως 68). Επομένως, στην περίπτωση αυτή, όπως ακριβώς και στην περίπτωση κατά την οποία το καθού θεσμικό όργανο αντέδρασε στο αίτημα να ενεργήσει εντός της δίμηνης προθεσμίας, η προσφυγή δεν έχει πλέον αντικείμενο.

30 Άλλωστε, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι το άρθρο 175 αφορά την παράλειψη οργάνου να εκδώσει απόφαση ή να λάβει θέση και όχι την έκδοση πράξεως διαφορετικής από εκείνη της οποίας την έκδοση επιδίωκαν ή θεωρούσαν αναγκαία οι ενδιαφερόμενοι (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Ιουλίου 1971, 8/71, Deutscher Komponistenverband κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 893, σκέψη 2, και της 15ης Δεκεμβρίου 1988, 166/86 και 220/86, Irish Cement κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 6473, σκέψη 17). Εν προκειμένω όμως είναι αναντίρρητο ότι, με την έκδοση της αποφάσεως της 18ης Δεκεμβρίου 1996, η Επιτροπή έλαβε θέση, υπό την έννοια του άρθρου 175 της Συνθήκης, επί του αιτήματος να ενεργήσει που της διατυπώθηκε στις 29 Μαρτίου 1996.

31 Κατά συνέπεια, το γεγονός ότι η απόφαση που εξέδωσε η Επιτροπή στις 18 Δεκεμβρίου 1996 διαπιστώνει απλώς ότι οι οικείες ενισχύσεις είναι παράνομες και ασυμβίβαστες προς την κοινή αγορά υπό την έννοια του άρθρου 92 της Συνθήκης και ότι υποχρεώνει τη Γαλλική Δημοκρατία να καταργήσει τις οικείες ενισχύσεις, χωρίς εντούτοις να της επιβάλλει την υποχρέωση τροποποιήσεως της διαδικασίας χορηγήσεως της ενισχύσεως καθιστώντας την σύμφωνη προς τους κανόνες της Συνθήκης, δεν ασκεί συναφώς επιρροή.

32 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, επομένως, ότι παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί της προσφυγής κατά παραλείψεως.

Επί του αιτήματος αποζημιώσεως

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

33 Η προσφεύγουσα φρονεί, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή, παραλείποντας να εκδώσει απόφαση στο πλαίσιο της κινηθείσας δυνάμει του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης διαδικασίας και να επιβάλει στη Γαλλική Δημοκρατία την υποχρέωση να τροποποιήσει την παράνομη διαδικασία χορηγήσεως της οικείας φορολογικής απαλλαγής, διέπραξε παράνομη πράξη ικανή να στοιχειοθετήσει την ευθύνη της Κοινότητας. Πράγματι, παραλείποντας επί τόσο μακρό χρόνο να λάβει απόφαση, το θεσμικό αυτό όργανο, αφενός, εμπόδισε την προσφεύγουσα να έχει στη διάθεσή της την αναγκαία πράξη ώστε να μπορέσει να προβάλει δικαίωμα αποζημιώσεως κατά της γαλλικής διοικήσεως για το παρελθόν και, αφετέρου, δεν απέτρεψε μελλοντική, αλλά βέβαιη, ζημία προκύπτουσα από τον αποκλεισμό της προσφεύγουσας από τη γαλλική αγορά για τη νέα περίοδο εμπορίας.

34 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι, εν προκειμένω, η Επιτροπή όφειλε να ενεργήσει για να θέσει τέρμα στις ενέχουσες δυσμενή διάκριση προϋποθέσεις χορηγήσεως και ότι «(...) όποιος κατηγορείται για μη παροχή βοήθειας σε πρόσωπο που κινδυνεύει δεν μπορεί να διαφύγει της αστικής του ευθύνης για την εν λόγω μη παροχή βοηθείας προβάλλοντας τη ζημία που προκλήθηκε από τον προκαλέσαντα τον κίνδυνο». Υπενθυμίζει, άλλωστε, ότι η Επιτροπή δεν επέβαλε στη Γαλλία την υποχρέωση να αναστείλει την καταβολή των ενισχύσεων.

35 Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει, επιπλέον, ότι η ευρεία εξουσία εκτιμήσεως που το άρθρο 92, παράγραφος 3, της Συνθήκης απονέμει στην Επιτροπή δεν μπορεί να περιλαμβάνει τη δυνατότητα αποδοχής πρόδηλης παραβάσεως των βασικών κανόνων της Συνθήκης.

36 Όσον αφορά την προκληθείσα ζημία, η προσφεύγουσα φρονεί ότι είναι διπλή στο μέτρο που υπέστη απώλειες και διαφυγόν κέρδος. Συγκεκριμένα, αφενός,

είχε ζητήσει ήδη από τον Νοέμβριο του 1992 να της παρασχεθεί η δυνατότητα να εφοδιάζει τη γαλλική αγορά επωφελούμενη από την προμνημονευθείσα φορολογική απαλλαγή, και, αφετέρου, η γαλλική διοίκηση επρόκειτο να καθορίσει, για την επόμενη περίοδο, η οποία θα άρχιζε την 1η Ιουλίου 1996, τη συνολική ποσότητα βιοκαυσίμων που θα υπόκεινταν στη φορολογική απαλλαγή και να κατανείμει τις ποσοστώσεις μεταξύ των δικαιούχων. Από τα ανωτέρω προκύπτει, κατά την προσφεύγουσα, ζημία προκληθείσα από τις απώλειες του περιθωρίου της καλουμένης «συμμετοχής» και διαφυγόν κέρδος, για τα έτη 1993 έως 1997, το οποίο εκτιμά, προσωρινώς, σε 50 508 729 FF.

37 Η προσφεύγουσα αναγνωρίζει ότι στο παρόν στάδιο είναι δύσκολο να εκτιμηθεί με ακρίβεια η ζημία που προκάλεσε η παράλειψη της Επιτροπής, στο μέτρο που ο προσδιορισμός της ζημίας για το παρελθόν «(...) εξαρτάται από την αποτίμηση της αποζημιώσεως που θα είχε επιδικάσει ο Γάλλος δικαστής εάν η Επιτροπή είχε αποφασίσει (...) ότι η συμπεριφορά της γαλλικής διοικήσεως έναντι της προσφεύγουσας [ήταν] παράνομη».

38 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της ζημίας και της παραλείψεως της Επιτροπής είναι πρόδηλη λόγω της πιθανής αδυναμίας της να προβάλει το δικαίωμα αποζημιώσεως έναντι της γαλλικής διοικήσεως και λόγω της ελλείψεως υποχρεώσεως της Γαλλικής Δημοκρατίας να υιοθετήσει διαφορετική συμπεριφορά για την περίοδο εμπορίας που άρχισε την 1η Ιουλίου 1996.

39 Η Επιτροπή ισχυρίζεται, κατ' αρχάς, ότι, στο μέτρο που δεν μπορεί να της προσαφθεί καμία παράλειψη, δεν μπορεί να της καταλογιστεί καμία παράνομη συμπεριφορά, αφενός, και ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι διαπιστώνεται ενδεχόμενη παράλειψη, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η παράλειψη αυτή

συνιστούσε παραβίαση υπερτέρου κανόνα δικαίου που προστατεύει τους ιδιώτες ή βαρεία και πρόδηλη υπέρβαση των ορίων που επιβάλλονται στην άσκηση των αρμοδιοτήτων της, αφετέρου (απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Ιουνίου 1991, Τ-120/89, Stahlwerke Peine-Salzgitter κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-279, σκέψη 74).

40 Η Επιτροπή υπογραμμίζει, συναφώς, ότι το άρθρο 92, παράγραφος 3, της Συνθήκης τής απονέμει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως προκειμένου να αποφασίζει αν θα εγκρίνει ή όχι καθεστώς ενισχύσεων, ή ακόμη αν θα επιβάλει τροποποιήσεις στο εν λόγω καθεστώς (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1996, C-39/94, SFEI κ.λπ., Συλλογή 1996, σ. I-3547, σκέψη 36).

41 Η Επιτροπή επισημαίνει, επιπλέον, ότι δεν αρκεί η διαπίστωση παραλείψεως για να στοιχειοθετηθεί αυτομάτως η ευθύνη της Κοινότητας, όπως προκύπτει από την απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1996, Τ-387/94, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. II-961, σκέψεις 107 και 108).

42 Η Επιτροπή ισχυρίζεται, στη συνέχεια, όσον αφορά την προκληθείσα ζημία, ότι το αίτημα να προβεί σε ενέργεια και η ενδεχόμενη παράλειψη δεν μπορούν, εν πάση περιπτώσει, να επηρέασαν παρά την περίοδο 1996 έως 1997, και όχι τις περιόδους που προηγούνται της οχλήσεως. Κατά το μέτρο αυτό, η ζημία εξαρτάται από τη στάση της Γαλλικής Κυβερνήσεως κατά την περίοδο εκείνη.

43 Άλλωστε, κατά την Επιτροπή, ζημία που απορρέει από την αδυναμία λήψεως παρανόμων ενισχύσεων δεν μπορεί να θεμελιώσει δικαίωμα αποζημιώσεως.

44 Η Επιτροπή υπενθυμίζει, τέλος, ότι, όσον αφορά την αιτιώδη συνάφεια, το άρθρο 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, αφορά μόνο τις ζημίες που μπορούν να καταλογιστούν στα θεσμικά όργανα της Κοινότητας ή στους υπαλλήλους τους, κατ' αποκλεισμό της τυχόν ευθύνης των κρατών μελών (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Φεβρουαρίου 1979, 101/78, Granaria, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 305, και της 18ης Οκτωβρίου 1984, 109/83, Eurico κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 3581).

45 Η Επιτροπή αμφισβητεί, συναφώς, το γεγονός ότι η φερόμενη παράλειψή της συνιστά εμπόδιο στην άσκηση του δικαιώματος αποζημιώσεως έναντι της γαλλικής διοικήσεως, εφόσον, η προσφεύγουσα είχε τη δυνατότητα να προβάλει τα δικαιώματά της ενώπιον εθνικού δικαστηρίου επικαλούμενη την άμεση ισχύ του άρθρου 93, παράγραφος 3, της Συνθήκης, στο μέτρο που το οικείο καθεστώς ενισχύσεων δεν είχε κοινοποιηθεί (προπαρατεθείσα απόφαση SFEI κ.λπ.), ή την άμεση ισχύ του άρθρου 95 της Συνθήκης, το οποίο απαγορεύει τις εισάγουσες δυσμενείς διακρίσεις φορολογικές επιβαρύνσεις.

46 Η Επιτροπή φρονεί ότι από τη σκέψη 36 της προπαρατεθείσας διατάξεως του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 21ης Οκτωβρίου 1996 προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε «να παράσχει τις πρώτες φροντίδες» όπως το επιθυμούσε η προσφεύγουσα. Η Επιτροπή θεωρεί ότι μπορούσε να εκδώσει προσωρινή απόφαση αναστολής του μέτρου ενισχύσεως, αλλά ότι η αναστολή δεν ήταν αυτό που είχε ζητήσει η Pantochim.

47 Η Επιτροπή καταλήγει ότι δεν ήταν υποχρεωμένη να αποφανθεί ως προς το αν η συμπεριφορά της γαλλικής διοικήσεως έναντι της Pantochim ήταν παράνομη αλλ' ότι όφειλε απλώς να αποφασίσει αν το οικείο καθεστώς ενισχύσεων, στο σύνολό του, συνήδε ή όχι προς την κοινή αγορά.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

48 Κατά παγία νομολογία, η θεμελίωση εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας εξαρτάται από τη συνδρομή ενός συνόλου προϋποθέσεων που αναφέρονται

στον παράνομο χαρακτήρα της συμπεριφοράς που προσάπτεται στο κοινοτικό όργανο, στην ύπαρξη πραγματικής ζημίας, καθώς και στην ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της συμπεριφοράς και της προβαλλομένης ζημίας (απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1995, Τ-481/93 και Τ-484/93, Exporteurs in Levende Varkens κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2941, σκέψη 80).

49 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι από την ανάγνωση του δικογράφου της προσφυγής, από το αίτημα να προβεί η Επιτροπή σε ενέργεια όπως γίνεται αντιληπτό υπό το φως του από 29 Ιουνίου 1995 εγγράφου της μητρικής εταιρίας της προσφεύγουσας (βλ. σκέψεις 7 και 8 της παρούσας αποφάσεως), από τα διάφορα υπομνήματα της προσφεύγουσας και από τους ισχυρισμούς της κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση προκύπτει ότι η υπό κρίση αγωγή αποζημιώσεως αποσκοπεί, κατ' ουσίαν, στο να διαπιστωθεί ότι η Επιτροπή παρέλειψε, κατά παράβαση της Συνθήκης, να αποφασίσει, προσωρινώς ή οριστικώς, σύμφωνα με το άρθρο 93, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ότι η Γαλλία όφειλε να τροποποιήσει την ενίσχυση αυτή ούτως ώστε το ντήζελ βιολογικής προελεύσεως που παράγεται σε άλλα κράτη μέλη και παραδίδεται εντός της Γαλλίας να μπορεί να τύχει των ιδίων πλεονεκτημάτων με αυτά που παρέχονται στις εταιρίες που είναι εγκατεστημένες στη Γαλλία και δρουν στον ίδιο τομέα καθώς και ότι η προσφεύγουσα έπρεπε να λάβει από τις αρμόδιες γαλλικές αρχές φορολογική απαλλαγή για το ντήζελ βιολογικής προελεύσεως που παραδίδεται εντός της Γαλλίας και, κατά συνέπεια, στο να διαπιστωθεί η ευθύνη της Κοινότητας για τη ζημία που απορρέει από την εν λόγω παράλειψη της Επιτροπής.

50 Όμως πρέπει να επισημανθεί ότι τα μέτρα που απαιτεί η προσφεύγουσα βαίνουν πέρα των μέτρων που η Επιτροπή έχει την εξουσία να λαμβάνει.

51 Πράγματι, από τη νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου προκύπτει, *πρώτον*, ότι όταν η Επιτροπή διαπιστώνει στο πλαίσιο διαδικασίας του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης ότι μια ενίσχυση θεσπίστηκε χωρίς να της έχει προηγουμένως κοινοποιηθεί, όπως προβλέπεται από το άρθρο 93, παράγραφος 3, της Συνθήκης, δεν μπορεί να λάβει άλλο προσωρινό μέτρο

από το να υποχρεώσει το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος να αναστείλει αμέσως — έστω εν μέρει σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Μαρτίου 1977, 74/76, Iannelli & Volpi (Συλλογή τόμος 1977, σ. 143, σκέψεις 14 έως 17) — την καταβολή της ενισχύσεως και να της παράσχει, εντός προθεσμίας που εκείνη τάσσει, όλα τα έγγραφα, τις πληροφορίες και τα στοιχεία που είναι απαραίτητα για την εξέταση του συμβατού της ενισχύσεως αυτής με την κοινή αγορά (βλ., προπαρατεθείσα απόφαση SFEI κ.λπ., σκέψη 45, και την προπαρατεθείσα διάταξη Pantochim κατά Επιτροπής, σκέψεις 35 και 36). Όμως, το προσωρινό μέτρο που ζήτησε η προσφεύγουσα από την Επιτροπή, το οποίο αποσκοπεί, στην πραγματικότητα, στο να επιβάλει η Επιτροπή στη Γαλλία την υποχρέωση να απαλλάξει την προσφεύγουσα από τον εσωτερικό φόρο καταναλώσεως, βαίνει προδήλως πέρα των αρμοδιοτήτων που αναγνωρίζονται στο καθού θεσμικό όργανο στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης.

52 Από το γράμμα του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης προκύπτει, *δεύτερον*, ότι η Επιτροπή, όταν αντιμετωπίζει ασυμβίβαστη προς τη Συνθήκη ενίσχυση, πρέπει να υποχρεώσει το οικείο κράτος μέλος να την «καταργήσει ή να την τροποποιήσει» εντός της προθεσμίας που καθορίζει. Όμως, τα δύο μέτρα που η προσφεύγουσα ζητεί από την Επιτροπή, όπως διευκρινίστηκαν ανωτέρω, βρίσκονται εκτός των αρμοδιοτήτων που έχουν αναγνωριστεί στην Επιτροπή προκειμένου να περατώσει τη διοικητική διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης, στο μέτρο που ένα τέτοιο αίτημα, το οποίο αποσκοπεί στη λήψη ενισχύσεως, βαίνει πέρα της καταργήσεως ή της τροποποιήσεως της ενισχύσεως, μέτρα τα οποία επιτρέπει το άρθρο 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης.

53 Επομένως, δεν μπορεί να προσαφθεί στην Επιτροπή ότι υιοθέτησε παράνομη συμπεριφορά αρνούμενη, με την απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 1996, να θεσπίσει τα μέτρα που ζητεί η προσφεύγουσα.

54 Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι η πρώτη προϋπόθεση θεμελιώσεως της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας, ήτοι η παράνομη συμπεριφορά της Επιτροπής, δεν συντρέχει εν προκειμένω.

55 Κατά συνέπεια, η αγωγή αποζημιώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

56 Δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο, σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης, κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του. Άλλωστε, κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού του Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

57 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι, λόγω του παράνομου χαρακτήρα του μέτρου που ζητεί η προσφεύγουσα από την Επιτροπή και ο οποίος διαπιστώθηκε στο πλαίσιο της εξετάσεως της αγωγής αποζημιώσεως, η προσφυγή κατά παραλείψεως που άσκησε η προσφεύγουσα δεν θα μπορούσε εν πάση περιπτώσει να ευδοκιμήσει. Επομένως, η προσφεύγουσα πρέπει να καταδικαστεί στο σύνολο των δικαστικών εξόδων, περιλαμβανομένων και των εξόδων της διαδικασίας λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.

58 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 87, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, η Κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας θα φέρει τα δικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί της προσφυγής κατά παραλείψεως.

2) Απορρίπτει την αγωγή αποζημιώσεως ως αβάσιμη.

3) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων και των εξόδων που αφορούν τη διαδικασία λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.

4) Η Κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας φέρει τα δικά της έξοδα.

Vesterdorf Briët Lindh

Potocki Cooke

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Φεβρουαρίου 1998.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf